

Reakciók dr. Vasvári Csaba bíró Klubrádiónak adott nyilatkozatának tartalmára

Ismert, hogy dr. Vasvári Csaba az a bíró, akinek volt mersze az EUB felé intézni azon kérdést, hogy ő, mint bíróság (bíró) tekinthető-e pártatlan és független bíróságnak, vagy sem. Az előzetes döntéshozatali indítvány előterjesztését követően a bíró ellen a Fővárosi Törvényszék elnöke fegyelmi eljárást indított (később megszüntette), illetve a Kúria olyan precedens jellegű határozatot hozott, mely jogellenesnek minősítette a bíró azon magatartását, mely az EUMSz 267. cikke szerint jogában áll.

Dr. Vasvári Csaba fenti magatartása azért is különleges, mert én magam számtalan alkalommal terjesztettem elő ilyen aggályokat megfogalmazó előzetes döntéshozatali indítványt, ám egyetlen bíróság sem merészelte azt kiküldeni az EUB-hez.

A kérdéses interjú itt hallgatható meg:

["A magyar állam a saját hajánál fogva húzza ki magát az eljárásokból" | Klubrádió](#)

A 2026. február 3-án éjjel megjelent 15/2026. (II.3.) Korm. rendelet a magyar közjog történetének egyik súlyosabb beavatkozása a folyamatban lévő bírósági eljárásokba. A rendelet háborús veszélyhelyzetre hivatkozva kimondta, hogy a szolidaritási hozzájárulás beszédese nem minősül hatósági aktusnak, így ellene közigazgatási per nem indítható. Ez a jogtechnikai manőver nem csupán a jövőbeni pereket zárja ki, hanem a bíróságokat a már folyamatban lévő eljárások azonnali megszüntetésére utasítja, ami közvetlen támadás a bírói függetlenség és a jogbiztonság ellen.

A fenti Klubrádióban elhangzott nyilatkozata alapján nem értem Vasvári bíró urat.

Ilyen, a végrehajtó hatalom által adott utasítást még törvényben sem lehetne kihirdetni. Nem azért nem kellene a bírónak végrehajtania, mert "úgy érzi", nem is azért, mert „belső erkölcsi kötelessége”, hanem köteles figyelembe venni az EUSZ 4 cikk (3) bekezdését, a lojalitási klauzulát, ezzel az uniós jog elsőbbségét és a hatalmi ágak elválasztásából eredő követelményeket.

Már Vasvári feltételezése is, hogy a magyar bíróságok pártatlanok és függetlenek, a devizás ítélkezési katasztrófa fényében értékelt teljesítményüket érintően teljesen hiteltelenítik a mondandóját. Az un. "IS" EUB ügyet (C-564/19) megjárt bíró ilyen horderejű ügy kapcsán nem tehet úgy, mintha nem tudna róla, és nem lehet olyan csőlátása, hogy téma szerint szétválasztja a büntető és polgári peres ügyszakokban ítélkező bírók tevékenységét. (dr. Laczó Adrienn volt bíró ráutaló nyilatkozatai alapján egyértelmű, hogy a büntető ügyszaknál is komoly gondok vannak.)

Az EUB a fenti „Vasvári ügyként” elhíresült ítéletében az EUMSZ 267. cikkel létrehozott együttműködési rendszerrel ellentétesnek minősítette azt, ha a nemzeti legfelsőbb bíróság a törvényesség érdekében bejelentett jogorvoslat alapján a valamely alsóbb fokú bíróság által előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelmet (az előzetes döntéshozatalra utaló határozat jogi hatályát nem érintően) azon az alapon törvénytörőnek minősíti, hogy az **előterjesztett kérdések nem**

relevánsak és szükségesek az alapjogvita eldöntése szempontjából. Megállapította, hogy a törvénysértés ilyen megállapítása egyrészt **gyengítheti a Bíróság által a kérdést előterjesztő bíróságnak adandó válaszok tekintélyét,** másrészt **korlátozhatja a nemzeti bíróságok azon hatáskörének gyakorlását,** hogy előzetes döntéshozatal iránti kérelemmel forduljanak a Bírósághoz, **következésképpen pedig leszűkítheti a magánszemélyeket az uniós jog alapján megillető jogok hatékony bírói védelmét.**

https://infocuria.curia.europa.eu/tabs/affair?lang=HU&sort=AFF_NUM-DESC&searchTerm=%22C-564%2F19%22&publishedId=C-564%2F19&jurisdiction=C

Ez a nemzeti bíróságok (ilyen minőségükben eljárva, mint uniós bíróságok) kötelezettségeit érintő tájékoztatatlansága az előzmények ismeretébe nem hihető. Főleg, hogy a Polt Péter vezette Legfőbb Ügyészség és a Kúria fenti ügyben rajta statuált példát és a „chilling effect” akkor is érezteti hatását, ha az EUB kimondta az előzetes utalásokkal kapcsolatos legfelsőbb bírói fórum magatartásának uniós jogba ütközését.

A bírósági függetlenség nem egy adottság, hanem az integritás látszólagosan még meglévő morzsái ellenére manapság már egy naponta kivívandó állapot. Dr. Vasvári Csaba és a bírói elit mulasztása abban áll, hogy miközben a függetlenséget retorikai szinten védelmezik, sőt a valóságot meghajlítva még létezőnek is tekintik, a gyakorlatban asszisztálnak a jogállamiság leépítéséhez, és egy rosszul értelmezett kollegialitás mentén **megtévesztik a „közt” a magyar bírói kar valós szakmai és erkölcsi állapotát érintően.** A devizahitel-válság kapcsán a bírói pártatlanság és függetlenség tényleges helyzetét érintően tanúsított „tájékozatlanság”, vagy szándékos vakság, egy ilyen szakmai szintű bírótól nem hihető, amikor a devizában nyilvántartott hitelekkel kapcsolatos jogállamisági krízis az egész bírói kar szakmaiságát és hitelességét, a magyar fogyasztók, mint uniós polgárok bíróságokba vetett hitét és bizalmát rombolta le.

A bírósági függetlenség, amely az ítélethozatali tevékenységtől elválaszthatatlan nem egy absztrakt bírói ideál, ami csak akkor számít, ha a bíró „úgy érzi”, hanem az igazságszolgáltatás működésének elemi feltétele, az uniós polgárok joga. Ebben a minőségükben a függetlenségük pedig nem egy „adottság”, hanem egy objektív kötelezettség, amelyet az EUSZ 19. cikke és az Alapjogi Charta 47. cikke garantál.

Amikor a kormány rendeleti úton utasítja a bíróságokat eljárások megszüntetésére, ahol maga a kormány az alperesi pozícióban érintett államot képviseli, akkor a „senki nem lehet bíró a saját ügyében” (nemo iudex in causa sua) évezredek elve szenved csorbát. Ez az aktus nem csupán jogtechnikai kérdés, hanem a dokumentált múlt (enumeráció) fényében a polgári társadalmi rend végének tekinthető, hiszen megszünteti a jogbiztonságot minden olyan szereplő számára, aki jogvitába kerül az állammal.

C-64/16 sz. Portuguese Judges (az Associação Sindical dos Juizes Portugueses)

- 42 A függetlenség biztosítása, amely az ítélethozatali tevékenységtől elválaszthatatlan (lásd ebben az értelemben: 2006. szeptember 19-i Wilson ítélet, C-506/04, EU:C:2006:587, 49. pont; 2017. június 14-i Online Games és társai ítélet, C-685/15, EU:C:2017:452, 60. pont; 2017. december 13-i El Hassani ítélet, C-403/16, EU:C:2017:960, 40. pont), **nem csak uniós szinten vonatkozik az uniós bírákra és a Bíróság főtanácsnokaira, amint azt az EUSZ 19. cikk (2) bekezdésének harmadik albekezdése előírja, hanem tagállami szinten is a nemzeti bíróságokra.**
- 43 A nemzeti bíróságok függetlensége különösen alapvető azon igazságügyi együttműködési rendszer megfelelő működése szempontjából, amelyet az EUMSZ 267. cikkben előírt előzetes döntéshozatali mechanizmus megtestesít, amennyiben, a jelen ítélet 38. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatnak megfelelően, e mechanizmust csak olyan, az uniós jog alkalmazásáért felelős fórum hozhatja működésbe, amely többek között ezen, függetlenségre vonatkozó feltételt teljesíti.

44 A függetlenség fogalma többek között azt feltételezi, hogy az érintett fórum teljesen autonóm módon gyakorolja bírói feladatkörét anélkül, hogy bármilyen hierarchikus kapcsolatban lenne, vagy bárkinek alá lenne rendelve, és anélkül, hogy bárhonnán utasításokat kapna, így védett az olyan külső beavatkozással vagy nyomással szemben, amely veszélyeztetheti tagjai határozathozatalának függetlenségét, és határozataikat befolyásolhatja (lásd ebben az értelemben: 2006. szeptember 19-i Wilson ítélet, C-506/04, EU:C:2006:587, 51. pont; 2017. február 16-i Margarit Panicello ítélet, C-503/15, EU:C:2017:126, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/HU/TXT/HTML/?uri=CELEX:62016CJ0064>

A szakmaiság ott kezdődik, ahol a bíró nevén nevezi a problémát: a 15/2026. (II.3.) Korm. rendelet nem egy „sajnálatos incidens”, hanem egy alkotmányos puccs az igazságszolgáltatás, a hatékony bírói jogorvoslat ellen. A devizahitel-ügyekben hozott kúriai döntések sem „különböző szakmai álláspontok”, hanem az uniós jog szándékos kijátszását tett önkényes bírói intézkedések.

Dr. Vasvári Csaba interjúja azért nem tekinthető teljesen szakmainak, ezért hitelesnek, mert elkerüli ezeket a kényelmetlen igazságokat és a nemzeti bíróságok koppenhágai kritériumokon, a lojalitási klauzulán alapuló objektív kötelezettségét pusztán “érzéstől” és “belső erkölcsi köteleességtől” függő lehetőséggé vizezi fel.

A magyar bírói karnak fel kell ismernie, hogy a lojalitása az Európai Unió tagállamaként nem a nemzeti kormányhoz, hanem az uniós jogrendhez, a jogállamiság értékeihez és az egyetemes emberi jogokhoz köti. Ez a lojalitás kötelezővé teszi a fellépést minden olyan kormányzati törekvéssel szemben, amely a bíróságokat eszközként kívánja használni politikai vagy pénzügyi céljai eléréséhez. Az uniós jog elsőbbsége a bíróságok ellenállása legitim eszköze.

*A Kúriának nincs igaza, a megszüntetés nem lehet opció, az alsóbb fokú bíróságoknak folytatni kell az ügyeket és a bíróságok nem hajolhatnak meg a 15/2026. (II.3.) Korm. rendelet előtt. **Ha a kormányrendelet akadályozza őket, félre kell tenniük azt, hivatkozva a lojalitási klauzulára és az uniós jog elsőbbségére.** Ha bizonytalanok, kérniük kell az EUB értelmezését. A Kúriának pedig kötelessége lenne ezt a folyamatot támogatni, ahelyett, hogy a kormányrendeletek „törvényi ereje” mögé bújva legitimálná a jogtiprást, elfogadható opcióvá téve a megszüntetést.*

Ez nem lelkiismereti kérdés, hanem az uniós tagságból, a lojalitási klauzulából fakadó jogi kötelezettség. Ha a bíróságok most engednek, végleg elveszítik e funkciójukat. Ennek bizonyítására látni kell, hogy bizony “nincs új a nap alatt”.

1. A közigazgatási bíráskodás felszámolása (1949)

A legfontosabb jogszabály, amely véget vetett a korábbi független bíráskodásnak, az 1949. évi 9. törvényerejű rendelet (a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bíróságáról és a közigazgatási bíróság megszüntetéséről). Ez a jogszabály mondta ki a korábbi Közigazgatási Bíróság megszüntetését, és ezzel gyakorlatilag lehetetlenné tette az állam (közigazgatás) elleni fellépést bírósági úton.

2. A „tételes felsorolás” (enumeráció) rendszere (1957)

Miután 1949 és 1957 között szinte egyáltalán nem volt bírói felülvizsgálat, az 1957. évi IV. törvény (az államigazgatási eljárás általános szabályairól, Áe.) vezette be újra a perlés lehetőségét, de csak rendkívül szűk körben.

- **Áe. 57. § (1) bekezdés:** Ez a szakasz tartalmazta a híres „tételes felsorolást”. Csak azokban az ügyekben lehetett a bírósághoz fordulni, amelyeket a minisztertanács egy külön rendeletben (a 2/1957. (V. 19.) Korm. rendeletben) nevesített. Így bár visszahozták a bírói utat, az nem alapjog volt, hanem egy szűk körben biztosított kivétel (csak, amit a kormány megengedett).

- *Ami nem szerepelt ezen a listán, ott a bíróságnak nem volt hatásköre.*

3. A keresetlevél kötelező elutasítása

Ha az állampolgár olyan ügyben próbálta perelni az államot, amely nem szerepelt a fenti szűk listán, a bíróságnak a keresetlevelet érdemi vizsgálat nélkül vissza kellett utasítania.

- *A jogszabályi alap erre a régi Pp. (1952. évi III. törvény) 130. § (1) bekezdés a) pontja volt.*
- *Ennek indoka a „bírósági út hiánya” vagy a „hatáskör hiánya” volt, mivel a szocialista jogfelfogás szerint a bíróság csak akkor avatkozhatott be a közigazgatás működésébe, ha arra külön felhatalmazást kapott. Ez egy fontos technikai részlet. Ez volt az a fal, amibe az állampolgári keresetek ütköztek, ha nem szerepeltek a listán*

Az AB fordulata

A 32/1990. (XII. 22.) AB határozat pontosan ezt a rendszert semmisítette meg: alkotmányellenesnek találta az Áe. 57. § (1) bekezdésének azt a részét, amely a bírói utat csak a „törvényben meghatározott” esetekre korlátozta. Ezzel a bírósági út elutasítása (a Pp. 130. § alapján) ezekben az ügyekben megszűnt, és az állam bármely jogsértő határozata perelhetővé vált.

Ezzel el is érkeztünk ahhoz a bizonyos “jogállamisághoz” és az ennek értékeit megtestesítő EUSZ 2. Cikkhez:

C-896/19. sz. ügy Reppublika ítélet

- 63 Ebből következik, hogy az EUSZ 2. cikkben rögzített értékeknek valamely tagállam általi tiszteletben tartása a Szerződések e tagállamra való alkalmazásából eredő valamennyi jog gyakorlásának feltételét képezi. **A tagállamok tehát nem módosíthatják jogszabályaikat oly módon, hogy az a jogállamiság értéke védelmének leértékelődését eredményezze, amely értéket többek között az EUSZ 19. cikk konkretizálja** (lásd ebben az értelemben: 2021. március 2-i A. B. és társai [A legfelsőbb bíróság bíráinak kinevezése – Jogorvoslat] ítélet, [C-824/18](#), [EU:C:2021:153](#), [108.](#) pont).
- 64 A tagállamok **ily módon kötelesek biztosítani annak elkerülését, hogy az igazságszolgáltatási szervezetre vonatkozó jogszabályaik ezen értékre tekintettel leértékelődjenek**, azáltal, hogy **nem fogadnak el olyan szabályokat, amelyek sértik a bírói függetlenséget** (lásd analógia útján: 2020. december 17-i Openbaar Ministerie [A kibocsátó igazságügyi hatóság függetlensége] ítélet, [C-354/20 PPU](#) és [C-412/20 PPU](#), [EU:C:2020:1033](#), [40.](#) pont).

<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/HU/TXT/HTML/?uri=CELEX:62019CJ0896>

A nemzeti bíróságok, bár ők is az “állam” részei, nem eszköztelenek a végrehajtó hatalom beavatkozásával szemben, ugyanis bírói hatalmuknál fogva rendelkeznek azzal a képességgel és hatáskörrel, hogy az uniós jog alapján az ezzel ellentétes bírói gyakorlatot vagy jogszabályokat félretegyék. A kérdés, hogy megteszik-e, ilyen releváns kérdésekben maga a választóvonal a jogállamiság és annak hiánya között. Ez pedig kivétel nélkül mindenkit érint, még akkor is, ha nem tudnak róla.

Összefoglalva: a közigazgatási bíróságok most szembesültek azzal az esettel, hogy számukra a jogalkotó olyan normát írt elő, mely a jogállamisági alapelveket súlyosan sérti. A devizás ügyekben eljáró civilisztikai bírók inkább több millió embert fosztottak meg jogaiktól, hogy kiszolgálják az elvárásokat, míg jelen ügyben a közigazgatási bíróságok még gondolkodnak, mit tegyenek. Meglátjuk.